

Goeie genade !

als KANKER je pad kruist

Mettie Boonstra

Narratio

ISBN 978 90 5263 8775

NUR 711

© 2018 uitgeverij NARRATIO, Postbus 1006, 4200 CA Gorinchem
tel. 0183 62 81 88

e-mail: info@narratio.nl

Actuele informatie is te vinden op Internet: www.narratio.nl

Ook verkrijgbaar via www.kerkboek.nl

Behalve voor persoonlijk gebruik en gebruik in het kerkelijk werk in de plaatselijke gemeente of parochie, voorzien van de juiste bronvermelding, mag niets uit deze uitgave verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, digitale bestandskopie of op welke andere wijze dan ook, zonder de voorafgaande toestemming van de uitgever.

Inhoudsopgave

Voorwoord	5
Inleiding	7
Wat een schrik!	10
In een rollercoaster	13
<i>Meditatie: – een belofte voor onderweg –</i>	33
Vorbereiding	34
Hoop doet leven en nieuw leven geeft hoop	38
<i>Meditatie: – niet zonder zegen –</i>	41
De eerste operatie	44
Herstel en medeleven	51
<i>Spirituele reflectie</i>	55
Een tweede aardverschuiving: de kanker is terug!	58
<i>Moment van bezinning</i>	61
Ups en downs	62
<i>Ondersteuning</i>	66
<i>Gebed</i>	68
Op weg naar de tweede ingreep	70
2017, “Geloof je nog in wonderen?”	74
Heftige momenten	75
De clash!	85
Weer thuis	87
<i>Intermezzo: verwerking</i>	91
Op zoek naar een nieuwe balans	94
Pasen! Een keerpunt	101
Het blijft spannend	103
Stand van zaken na weer een jaar	106
Ken je mij?	109
Leven met de nasleep van kanker	112
Dankwoord	114

Voorwoord

Wanneer iemand het bericht krijgt dat er een kwaadaardig gezwel in het lichaam gevonden is, valt de bodem vaak onder het leven weg. Vol in het leven staand is er plotseling de confrontatie met de eindigheid van het leven. Helaas is kanker een ziekte, waar velen mee geconfronteerd worden. Van alle kankersoorten is longkanker een van de meest verraderlijke. Omdat een longkankergezweel vaak zonder veel klachten en niet zichtbaar kan groeien wordt de ziekte veelal pas in een ver gevorderd stadium ontdekt. Helaas is dan vaak genezing niet meer mogelijk. Wanneer de longkanker in het beginstadium ontdekt wordt en de tumor door een operatie weggenomen kan worden is er een goede kans op volledig herstel. In dit boek schrijft Mettie Boonstra over de ervaringen die zij tijdens het proces van diagnose, operatie en daarna heeft opgedaan. Daarbij kwam ook nog eens een tweede periode, waarin de kwaadaardigheid – gelukkig nu in een beginstadium – teruggekomen bleek te zijn.

De titel “Goeie genade” beschrijft de uitroep van schrik bij het eerste onheilsbericht, maar wordt in een andere, dankbare, betekenis gebruikt wanneer wordt terug gekeken op het doorlopen ziekteproces.

Op invoelende en eerlijke wijze beschrijft ze de periodes van onzekerheden, angst en verdriet. Soms teruggeworpen op zichzelf, zoekend naar hoe om te gaan met emoties. Maar ook gedragen door gevoelens van hoop en steun, die ze in deze periode ervaart. Daarbij zijn de geliefden om haar heen en haar geloof voor haar een ankerpunt, waarmee ze de woelige baren, de “rollercoaster”,

zoals ze omschrijft, uiteindelijk weet te trotseren en zich weet te sterken. Het leven trekt daarbij langs haar heen: van onzeker kind tot bewuste vrouw.

Het is de weergave van de zoektocht om het leven, na de diagnose kanker, een verdere zinvolle invulling te geven.

Mogen de ervaringen uit dit boek anderen, die met de diagnose kanker worden geconfronteerd, tot steun zijn.

Jaap H. Strijbos, longarts

Inleiding

“Goeie genade”, een uitdrukking die twee kanten heeft. Enerzijds zeggen die twee woorden iets over de omvang en impact van een gebeurtenis die je raakt, of van een proces dat je doormaakt. Ze spreken van verbijstering en verwarring.

Anderzijds staat die uitdrukking voor opperste dankbaarheid over wat ons toevalt, een besef ver boven onze eigen inspanning. “Amazing grace” zingen we dan.

Beide kanten zijn van toepassing op de recente periode die ik heb doorgemaakt en die ik in dit boek beschrijf. Beide heb ik intens beleefd en hebben mijn bestaan ingrijpend veranderd.

Eerst was er tot tweemaal toe die donkere tunnel van “kanker vanuit het niets” waar ik doorheen moest, zonder enige garantie voor licht aan het eind. Kanker haalt je uit je comfortzone en dwingt je om te gaan met die nieuwe werkelijkheid.

Daarnaast heb ik op een heel nieuwe manier de kracht van het geloof en de nabijheid van God (vaak in de figuur van lieve, meelevende mensen) ervaren, waaruit ik moed en vertrouwen putte.

Het schrijven in een dagboek is al lange tijd een belangrijke uitlaatklep voor mij.

Van mijn zoon Jan kreeg ik jaren geleden eens een dagboek op mijn verjaardag. Ik ben toen begonnen met schrijven en daar ben ik tot op de dag van vandaag mee doorgegaan. Ik schreef niet altijd even frequent, soms ook maanden niet, maar het blijkt een belangrijke uitingsvorm te zijn, die uitstekend bij mij past en die ik steeds weer oppak. Vaak moet ik eerst schrijven over mijn gevoelens voordat ik ze kan uitspreken. Sinds enkele jaren maak ik gebruik van de schrijfpoddrachten van Christine de Vries,

Shodo.nl. Vooral in de Advents- en Lijdenstijd gebruik ik het materiaal dat zij aanbiedt. Ik heb zelfs een innerlijke pelgrimage op papier gedaan. Die discipline en de aangedragen thema's zorgden ervoor dat ik, door het schrijven, iedere dag een moment van reflectie had. Dit zijn hele kostbare uurtjes geworden en het heeft veel creativiteit in mezelf losgemaakt. Ik kwam mezelf op het spoor. Diepe gedachten of onderliggende emoties komen zo al schrijvend aan het licht. Er gebeurt op zo'n moment meer dan ik voor mogelijk hou. Het schrijven is ook aanleiding geweest tot meer verdieping, meer zelfkennis. Er is een stroom van leven op een ander niveau op gang gebracht.

Voorals toen er in 2015 plotseling longkanker bij mij werd vastgesteld, bleek het dagboekschrijven weer een bruikbare hulp bij het kanaliseren van mijn gevoelens te zijn.

Nog vaak moet ik opeens huilen als ik denk aan alles wat me de laatste jaren is overkomen of als ik getriggerd word door het verhaal van iemand anders. Wanneer ik dacht dat ik wist hoe het zat, gebeurde er weer iets ingrijpends dat alles overhoop haalde. Iedere keer leerde ik dat ik er nog lang niet was, als inzichten door de omstandigheden weer eens aan het wankelen werden gebracht en bijgesteld moesten worden. Het maakte me nederig en stil. Uit mijn aantekeningen in het ziekenhuis blijkt wel hoe zoekend en kwetsbaar ik steeds weer was. Maar er spreekt ook vertrouwen en hoop uit. Dat gaf en geeft me steeds weer moed om vol te houden. Ik heb ervaren hoe belangrijk mijn geloof voor me is en van hoeveel betekenis mijn omgeving is geweest in deze zware jaren. Zoveel liefde en zorgzaamheid, zoveel kostbare ervaringen, ze hebben me boven mezelf uit getild en bijzondere kracht gegeven. Ik kon het aan, wonder boven wonder. Onvermoede energie kwam boven en droeg me op de zwaarste momenten.

In dit boek wil ik die ervaringen en gevoelens delen met lotgenoten, die er wellicht gedeelten van zullen herkennen en ook met geliefden en vrienden, tot mogelijke troost en bemoediging in zware dagen.

Mettie Boonstra

Marum, zomer 2018

Wat een schrik!

Het is vandaag 18 september 2015, onze trouwdag. Aad en ik zijn 17 jaar getrouwd! Veel reden tot dankbaarheid voor zoveel mooie en bijzondere jaren. We zullen het vieren met samen uit eten te gaan. Maar eerst heb ik om elf uur vanmorgen nog een afspraak bij de huisarts om de uitslag van mijn bloedonderzoek door te nemen. Er zal, zoals vaak, niet veel bijzonders uit komen. De chronische moeheid en de spierpijn horen bij me. Misschien wat vitaminen gebrek? Het slecht slapen zou kunnen komen door tekort aan vit. B12. Ik bespreek het allemaal met de arts wanneer ik bij haar zit. Vanwege mijn klachten stuurt ze me door naar een reumatoloog. Als ik bijna naar huis zal gaan, noem ik op de valreep dat ik al geruime tijd hoest. Ik schat ongeveer drie maanden nu al. Het is niet erg en ik ben ook niet echt verkouden, maar toch hoest ik alsof ik ergens allergisch voor ben. Het is een irritant hoestje, waarbij ik ook af en toe wat slijm op hoest. De dokter hoort mij aan en zij vindt ook dat het wel wat lang duurt. Ze geeft me daarom ook nog een verwijzing voor een longfoto. Die middag ga ik direct maar even door naar het ziekenhuis om de foto te laten maken. Het is vrijdagmiddag, maar dan is dat maar gedaan. Ik hoor volgende week wel wat de uitslag is.

's Middags krijgen we visite. Kennissen uit onze flat komen koffiedrinken. We zitten gezellig vakantie verhalen uit te wisselen, als de telefoon gaat. Aad neemt op en geeft hem vervolgens aan mij. Het is onze huisarts. Ze heeft geen goed nieuws! Er is een vlek op mijn long gezien en ze wil er snel werk van maken. Ik sta in de gang en ik schrik erg van deze mededeling. Ik sta te trillen op mijn benen en de tranen schieten me in de ogen.

Wat betekent dit? De dokter vindt het vervelend om me, met het weekend voor de deur, te bellen met deze uitslag, maar ze wilde niet wachten tot maandag. Ze wil nu al overleg plegen met de longarts, zodat hij me direct na het weekend kan oproepen voor nader onderzoek. Het zal het begin worden van een ingrijpend proces en een mallemlen van onderzoeken. Terug in de kamer vertel ik trillend wat ik te horen heb gekregen. Aad schrikt erg en de visite ook. Ik ben emotioneel en aangeslagen. Het bezoek wil snel vertrekken, maar op ons verzoek blijven ze toch nog even om ons verhaal te delen. Wat kan het leven er opeens anders uit zien. Hoe zal dit verder gaan, wat moet ik er van verwachten? Heb ik kanker, is het TBC of COPD? Ik heb geen idee, eigenlijk weet ik nog niks.

Ongeloof en schrik wisselen elkaar af. De onzekerheid maakt het extra zwaar. Toch ben ik blij dat de huisarts direct belde. Nu kan het onderzoek maar snel plaatsvinden. Het wordt een vreemd en beladen weekend. 's Avonds wilden we uit eten gaan in ons favoriete restaurant, "de Molenmeester" in Staphorst. Aad vraagt of ik daar nu nog wel zin in heb, maar ik wil het juist graag. Ik wil het leven vieren, ik wil onze trouwdag vieren! Dat doen we dan ook, al blijft er een vreemde spanning over de avond liggen. Ik bel eerst nog mijn kinderen, mijn broer en schoonzus en mijn zus en vertel hun wat mij deze middag is overkomen. Ze schrikken erg en hopen samen met mij op een goede afloop. Het hele weekend ligt dit vreemde weten onder alles wat we ondernemen.

Op zondag is er een belangrijke kerkdienst waarin onze nieuwe voorganger, ds. Pauline Euving, wordt bevestigd. Ik heb een belangrijk aandeel in deze dienst. Ik mag mede de inzegening doen en later haar toespreken en welkom heten, waarbij ik een cadeau mag aanbieden namens de gemeente. Aad en ik hebben besloten om nog niemand in te lichten over mijn toestand.

Het zou zo'n druk leggen op de feestelijke dag. Het lukt mij wonderwel om met volle aandacht aanwezig te zijn bij wat er gebeurt in de dienst. Ik geniet ervan en deel in de mooie ervaring van inzegening en bevestiging. Ik kies mijn woorden zorgvuldig. Het lijkt wel of ik alles bewuster beleef en alles meer betekenis krijgt. Het wordt toch ook voor mij een feestelijke dienst. Pas na afloop, als we op het punt staan om naar huis te gaan, vertel ik kort aan Pauline welk bericht ik heb gekregen. Zij is ten slotte nu onze dominee. Ze schrikt erg van mijn verhaal en verbaast zich over de rust die ik kon opbrengen voor deze dienst. 's Avonds stuur ik een bericht per email aan enkele andere mensen van de kerk. Het is goed dat ook zij het weten. Mijn pastorale taken zet ik even stil.

Die maandagmorgen, 21 september 2015, word ik al om 9.00 uur gebeld door de secretaresse van de longarts, dokter Huisman. Een uur later kan ik al bij hem terecht. Dat gaat snel..., er is blijkbaar haast bij! Als we binnenkomen bij de specialist staat mijn longfoto op zijn computerscherm. Ik schrik van wat ik zo op het eerste gezicht zie. Zijn dat mijn longen, met die grote vlek daar? Ik heb geen idee wat het betekent, dus laat ik het ook maar niet interpreteren! Dr. Huisman wil het scherm wegdraaien, maar als hij merkt dat ik het toch al gezien heb, vraagt hij of ik de foto wil zien. Ik knik dapper en vervolgens legt hij uit wat er op de foto te zien is. Het ziet er niet goed uit, het is een hele grote vlek van iets dat daar niet hoort.